

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ*

Κ. ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Ἡ Ἀκαδημία τῶν Ἀθηνῶν ὁμόθυμος χαίρουσα συμμετέχει τῆς δεξιώσεως ταύτης. Μετὰ βαθείας συγκινήσεως χαιρετίζουσα προσαγορεύει τοὺς ἐργάτας τοῦ ἐπιφανοῦς ὑπὲρ παγιώσεως τῆς παγκοσμίου εἰρήνης λειτουργῶντος ιδρύματος. Ἡ Ἀκαδημία φιλοδοξεῖ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἑνδοξον παράδοσιν τῆς ἀρχαίας, τῆς ὁποίας ὁ περίπυστος ἰδρυτής, καταδικάζων τὴν χρῆσιν τῶν ὅπλων, ἀπεδοκίμαζε τοὺς πολιτικούς, οἵτινες «ἄνευ δικαιοσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς, νεωρίων καὶ τειχῶν καὶ τοιούτων φλυαριῶν ἐμπεπλήκασιν τὰς πόλεις».

Καλῶς ἤλθατε εἰς τὴν πόλιν, καθὼς τὴν εἶπατε τῶν «ἐνδόξων ἀναμνήσεων». Ἀκάματοι ἀπὸ μακροῦ συνεχίζετε τὴν πορείαν σας, διὰ μέσου τῶν λαῶν, μὲ τὸν ἔμμονον πόθον, ἐφ' ὅσον χωρεῖτ' ἐπὶ τὰ πρόσω, τόσον περισσότερον καρποφόρον νὰ εἶναι τὸ βῆμά σας. Ἡ ἀττικὴ ἐλαία, γνώριμος ἀειθαλὴς εἰς τὰ χώματά μας καὶ εἰς πνευματικὸν κόσμον ἀθάνατος ἀπὸ τὸν καιρὸν ποὺ τὴν ἔψαλεν ὁ Σοφοκλῆς, κ' ἐκείνη Μοῦσα, μέχρι τῆς σήμερον, τῶν ἐμπνευσμένων ποιητῶν, ἐνθυμίζει πάντοτε τὴν θείαν καταγωγὴν της. Δῶρον τῆς Ἀθηνᾶς, διὰ νὰ μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἂν εἶναι ὁ πόλεμος εἰμαρμένος ὀλετῆρ τῶν ἀνθρώπων, ἡ εἰρήνη εἶναι ἡ ἰδέα, πρὸς τὴν ὁποίαν ὡς πρὸς τὸ ἄκρον ἄωτον τοῦ ἀνθρωπίνου προορισμοῦ βαθμηδὸν καὶ πληρέστερον ἀρμόζει νὰ φέρεται, παρ' ὅλα τὰ ἐπιπροσθούντα ἐμπόδια, ὁ πολιτισμός. Ὁ ξένος Σοφὸς προσευχόμενος ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως προσεφώνει τὴν θεάν:

* Κατὰ τὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν γενομένην δεξίωσιν τῶν συνέδρων.

«*La paix est ton but, ô Pacifique !*» Ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος εἰς τὸν βίον τοῦ Κίμωνος: «Φησὶ τοὺς Ἀθηναίους καὶ βωμὸν εἰρήνης ἰδρῦσασθαι...». Καὶ σεῖς, ἄγρουπνοι λειτουργοὶ τοῦ Συνδέσμου ὑπὲρ τῆς παγκοσμίου Εἰρήνης, ὅχι βωμὸν ἀπειλούμενον ἀπὸ τοῦ χρόνου τὰς μεταβολάς· βωμοὺς εἰρήνης μονίμους ἰδρύνετε, ὅθεν διέρχεσθε, ὅπου σταματήσετε, εἰς τὰ πνεύματα καὶ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Δὲν ἀγνοῶ, οὐδὲ λησμονῶ ὅτι παρηλθον διὰ σᾶς οἱ καιροὶ τῶν εἰδυλλιακῶν κατακτιήσεων τῆς εἰρήνης. Μᾶς τὸ λέγει τὸ πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν τοῦ 27^{ου} συνεδρίου τοῦ Γραφείου τῆς Διεθνοῦς Εἰρήνης. Ὀλίγον θὰ ἦτο τὸ κέρδος τῆς μεγάλης εἰρηνοποιῶνς ἰδέας, ἐὰν μονομερῶς ὅλως τὸ συνίστων ρητορικαὶ περίοδοι ἢ λυρικαὶ διαχύσεις. Καὶ ποῖος τάχα δὲν εἶναι εἰρηνόφιλος; Καὶ ποῖος, καθὼς θὰ ἔλεγεν ὁ παλαιὸς ἐκείνος, θὰ ψέξη τὸν Ἡρακλέα; Τὰ συζητητέα θέματα τ' ἀναγραφόμενα εἰς τὸ πρόγραμμα τοῦ Συνεδρίου ὑπενθυμίζουν ὅτι τὸ δύσλυτον πρόβλημα τῆς παγίωσης τῆς εἰρήνης ἀπὸ τῆς θεολογικῆς καὶ τῆς μεταφυσικῆς, καθὼς θέλει ὁ φιλόσοφος, περιόδου, μετέστη εἰς τὴν τρίτην περίοδον, τὴν θετικὴν. Ἄλλοτε, εἰς τὰ δάκτυλα μετρούμενοι πολιτευταὶ ἰδεολόγοι, εὐάριθμοι ὄνειροπόλοι ποιηταί, τοὺς ὁποίους ἠγνείχοντο, ὁσάκις δὲν τοὺς εἰρωνεύοντο ἢ δὲν τοὺς ἐστιγματίζαν τὰ πλήθη, ἀπετέλουν τὴν χορείαν τῶν εἰρηνοφίλων. Σήμερον ἐπὶ κεφαλῇ τῆς ἀντιπολεμικῆς ἐπαναστάσεως, καὶ σκέπτονται καὶ δρωσὶ δυνατοὶ τῆς γῆς, ποιμένες λαῶν, κυβερνῆται διευθύνοντες τὰ σκάφη τῶν Πολιτειῶν! Ἐξακολουθοῦν νὰ πάλλωνται διὰ τὴν εἰρήνην αἱ καρδίαι μόνον ὅτι ἐπιζητοῦν νὰ προσαρμόζωνται εἰς τὰς αὐστηρὰς μεθόδους τοῦ λογικοῦ. Ἐθνη, τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ προσαυξάνεται, συναποστέλλουν μύστας καὶ κατηχονμένους εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Εἰρήνης. Ἐπιδιώκεται ἡ ἀνάπτυξις εἰς μεγάλους καὶ μικροὺς, ἢ ἐπὶ ἀσφαλῶν βάσεων ἀνάδειξις τῆς ἰδέας, ἢ διεθνῆς ἀντίληψις τῆς εἰρήνης. Καὶ μετ' ἐξαιρετικῆς συγκινήσεως ἀκούεται διακρινομένη ἐν μέσῳ τῆς ἐπιβλητικῆς χορωδίας τῶν εἰρηνοποιῶν ἡ φωνὴ τοῦ Ἑλλήνος κυβερνήτου. Τονίζονται διὰ ταύτης τὰ φιλειρηνικὰ ἰδεώδη μὲ τὴν γεννωμένην ἐλπίδα ἀνυπολογίστου μελλοντικῆς ἐξελίξεως ἐπ' ἀγαθῷ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης. Ἡ εἴσοδος τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος εἰς τὸ στάδιον τῶν φιλειρηνικῶν ἀγώνων θὰ ἔπρεπε νὰ σημειώσῃ σπουδαιότα-

τον σταθμὸν εἰς τὴν διαδρομὴν τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας. Ὁ πόλεμος μὲ τὴν
 ροὴν τῶν αἰώνων καὶ μᾶς ἔθρεψε καὶ μᾶς ἐγονάτισε καὶ κατηρείπωσε καὶ
 καθηγίασεν ἡμᾶς. Καὶ θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἡ Ἑλλὰς τώρα, καὶ χωρὶς τὰ ἀπο-
 βάλλῃ τὰ πατροπαράδοτα ἰδεώδη, ἄνευ τῶν ὁποίων καὶ αὐτὴ καθὼς καὶ πᾶν
 ἔθνος μὲ προορισμὸν, θὰ ἠδυνάτει τὰ ζήση, τὰ πατροπαράδοτα ἰδεώδη τὰ
 μεταμορφώνει κατευθύνουσα πρὸς τὰ σημεῖα, τὰ τέρματα καὶ τὰς ἀπόψεις
 τοῦ νέου καιροῦ. Ἄν ὁ τριπλοῦς παράγων τῆς ἱστορίας, ἡ φυλὴ, τὸ περι-
 βάλλον, καὶ ἡ στιγμή, καθὼς τὴν ἀπεκάλεσεν ὁ φιλόσοφος, παραμένῃ, ἰδοὺ
 ὅτι σήμερον εἶναι ἄλλη. Καὶ ἡ φιλοπατρία, μία, ποικίλλει εἰς τὰς ἀποχρώ-
 σεις τῆς. Καιρὸς τὰ ἐπαναλάβωμεν, πλατύνοντες, τὸ νόημα τοῦ σίχου ἐνὸς
 εὐγενοῦς ποιητοῦ:

«Ὅσον περισσότερον ἀνῆκω εἰς τὴν πατρίδα μου, τόσον περισσότερον
 αἰσθάνομαι ὅτι ἀνῆκω εἰς τὴν ἀνθρωπότητα».

Ἀγαπητοὶ Κύριοι τοῦ Συνδέσμου ὑπὲρ τῆς διεθνοῦς Εἰρήνης! Εἰς
 τὴν ἱστορικὴν ταύτην αἴθουσαν, ἣ ὁποία μᾶς συγκεντρώνει σήμερον, ποσά-
 κισ ἐτιμήθησαν εἰς ἐγκαρδίους δεξιώσεις καὶ ξένοι διαπρεπεῖς ἐπιστήμονες,
 καὶ προσωπικότητες ἐπίσημοι, καὶ θεωρεῖαι εὐλαβῶν προσκηνητῶν τῶν
 ἱερῶν λειψάνων τῆς ἀρχαιότητος. Μεταξὺ τούτων ἐπιτρέψατε τὰ συγκατα-
 ριθμήσω τὴν ἐπίσκεψιν τῆς ὑμετέρας θεωρίας, ἐν ταύτῃ ρηξικελεύθου
 κ' εὐγενεσιότητος· γεγονὸς βαρῦνον εἰς τὰ χρονικά τῶν Ἀθηνῶν. Καί,
 νομίζω, δὲν προσκρούω εἰς τὸν ἐγκάρδιον χαρακτῆρα τῆς προκειμένης
 δεξιώσεως, οὐδ' εἰς τὸ χρέος, ὅπερ ἀνέλαβα τὰ ἐκτελέσω, ἀναπληρῶν ἐξ
 ὀνόματος τῆς Ἀκαδημίας τὸν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν ἀπουσιάζοντα πρόεδρόν
 τῆς, ἐάν, παραμερίζων τὴν φροντίδα διεθνολογικῶν ἐπιστημονικῶν προ-
 βλημάτων συνδεομένων πρὸς τὸ πρόγραμμα καὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Συνε-
 δρίου, διὰ τὰ ὅποια βεβαίως δὲν εἶμαι ὁ κατάλληλος, ἀφεθῶ εἰς τὸ γαλή-
 νιον ρεῦμα μιᾶς ὥραίας συγκινήσεως. Δὲν εὐρίσκω ἀξιώτερον ἄλλον φόρον
 πρὸς τιμὴν τῆς ιδέας ποὺ τὴν ἐκπροσωπεῖ τὸ Συνέδριον τῆς Εἰρήνης παρὰ
 τὴν ἀνάμνησιν τῶν κινημάτων καὶ τὴν ὑπόμνησιν τῶν ὀνομάτων μεγαλο-
 στόμων ποιητῶν. Εἶναι, κατ' ἐμέ, μεταξὺ τῶν προδρόμων τῆς φιλειρηνικῆς
 κινήσεως τοῦ σήμερον οἱ συμπαθέστατοι, ὅσον καὶ ἂν προέρχωνται ἀπὸ

τοὺς προπολεμικοὺς καιροὺς καὶ ἀπὸ καιροὺς παλαιοτάτους. Πλησιάζουν εἰς τὴν πραγματικότητα τὸ ἰδανικὸν ποῦ ἔτρεφεν ὁ Σίλλερ διὰ τοὺς ἀπολλωνιακοὺς ἀδελφούς του. Τοὺς ἐφαντάζετο ὑπερτέρους τοῦ αἰῶνός των, ἀντιφεγγίζοντας εἰς τὸ παρὸν τὸ μέλλον. Ὀλίγον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου τοῦ 1870 ὁ Βίκτωρ Οὐγκῶ ὥραματίζετο εἰς τοὺς χειμάρρους θαυμασιῶν στίχων του τὰς «Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Εὐρώπης», ὡς ἐπεγράφετο τὸ ποίημά του, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς τελετῆς δι' ἑν συμβολικὸν φύτευμα δρυός:

Oh! qu'il croisse! qu'il monte aux cieux où sont les flammes
Qu'il ait toujours moins d'ombre et toujours plus d'azur,
Cet arbre en qui, pieux penchés, vidant nos âmes,
Nous mettons tout l'homme futur.

Καὶ πολὺν πρὸ αὐτοῦ κατὰ τὸ 1841, ὁμοίως ἔνδοξος ἐνάμιλλος τοῦ Οὐγκῶ, ὁ Λαμαρτίνος ἀποκρινόμενος εἰς προκλητικὸν ᾄσμα «ὁ γερμανικὸς Πῆνος» ἀντεφώνει τὴν *Marseillaise de la Paix* (Μασσαλιώτιδα τῆς Εἰρήνης) «πρὸς τὰ εὐγενῆ τέκνα τῆς ἐμβρυοῦς Γερμανίας» (*nobles fils de la grave Allemagne*), καὶ τὰ «σμήνη τῆς γαλλικῆς κυψέλης» (*les essaims de la ruche de France*) εἰς μελωδικὰς στροφὰς ποὺ σήμερον εἶναι πολὺν περισσότερον ἀρμόζουσα ἢ θέσις των.

Ἀπὸ τὴν μακαριστὴν Ἑλβετίαν, τὴν χώραν ὅπου ἔστησαν τοὺς θρόνους των, χωρὶς νὰ τὴν λησμονήσουν τὴν Ἑλλάδα κοιτίδα των, αἱ τρεῖς Χάριτες τοῦ ἡθικοῦ κόσμου Εὐνομία, Δίκη, Εἰρήνη, κατὰ τοὺς τρομακτικοὺς καιροὺς, ὅτε τῶν ποιητῶν αἱ λύραι ὑπὸ τὸν ἐφιάλτην τοῦ παγκοσμίου ἐξολοθρευτικοῦ πολέμου συνώδευον εὐλόγως καὶ συνεπλήρωνον τὴν κλαγγὴν τῶν ὅπλων, ἠκούσθη ᾄσμα παράχορδον τότε καὶ ἴσως ἀνάρμοστον εἰς τὰ ὦτα τῶν ἀγωνιῶντων ὑπὲρ πάντων. Τὸ ᾄσμα τοῦτο, σήμερον ἀποκαλυπτικόν, ἐπιγράφεται «*Ara Pacis*», (Βωμὸς εἰρήνης). Τὸ ἐτραγούδησεν εἰς τὰ 1914 εἰρηνοποιὸς πρωταπόστολος, ὑψούμενος «*Au-dessus de la mêlée*» (ὑπεράνω τῆς συρράξεως) εἰς τὴν Γενεύην, ὅπου εἶχεν εὖρει ἄστυον, ὁ *Romain Rolland*. Ὁ ὕμνος οὗτος ἐνθυμίζει μὲ τὴν ἱερὰν μελαγχολικὴν σεμνότητά του, πολὺν περισσότερον ἀπὸ τὰ ἐπινίκια τοῦ Πινδάρου, τὴν

χριστιανικὴν κατάνυξιν τοῦ ἄλλου ἐκείνου Πινδάρου τῶν Βυζαντινῶν, Ρωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ. Τὸν συνέθεσε, μᾶς λέγει ὁ ποιητής, σύμβολον πίστεως πρὸς τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἁρμονίαν. «*De profundis clamans*» (ἐκ βαθέων ἐπέκραξα) *de l'abime des haines, j'élèverai vers toi, paix divine, mon Chant*». Καὶ μετὰ τινα ἔτη, τὸ 1918, εἶδε τὸ φῶς εἰς τοὺς Παρισίους καὶ εἰς τὴν Γενεύην τὸ μελέτημα τοῦ ἰδίου «Περὶ Ἑμπεδοκλέους τοῦ Ἀκραγαντίνου καὶ τοῦ Κράτους τοῦ Μίσους». Πανηγυρίζεται εἰς τὴν πραγματείαν ταύτην ὁ μέγας προσωκρατικὸς φιλόσοφος ποιητής. Ὡς ἰσόθεος εἰς τὸν καιρὸν του ἐτιμήθη, διδάσκαλος καὶ πρόδρομος πόσων μεγαλοφυῶν προσωπικοτήτων μετὰ τῶν νεωτέρων, μὲ τὰς κοσμογονικὰς θεωρίας του. Κατ' αὐτόν, ὁ κόσμος ὑπόκειται διαδοχικῶς εἰς τὸ κράτος τῆς δυνάδος τῶν ἰδίων δυνάμεων, ὅποῖται ἢ φιλότης καὶ τὸ νεῖκος, ὡς θὰ ἐλέγομεν ἢ σύμπνοια καὶ ἢ διχόνοια. Ὅσον ἀπαισιοδόξως ὁ Ἑμπεδοκλῆς μὲ μαυρὰ χρώματα ζωγραφίζει τὴν ἐπικράτησιν τοῦ μίσους, τόσον εὐφροσύνως μὲ φωτεινὰς ἀποχρώσεις ὁραματίζεται τὴν βασιλείαν τῆς ἀγάπης, καὶ τὴν ἐπάνοδόν της, ὅταν ἔλθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐπαγγέλλεται. Ὁ *Romain Rolland* εἰς τὸν Ἑμπεδοκλῆ ἄνευρίσκει θαυμάσιον πρόγονον καὶ τὴν τερασίαν ἐκείνου διανόησιν καὶ δοῶσιν ἀντιτάσσει εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς πράξεις τῶν πολεμοχαρῶν. Ἀπὸ τὴν ἀνεξάντλητον πηγὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ νοῦ παρέχεται τὸ δίδαγμα πρὸς ἀναζωπύρωσιν τῆς ἐλπίδος διὰ τὴν εἰρήνην τοῦ σύμπαντος κόσμου. Μόνον μὲ τὴν διαφορὰν — καλύτερά μου τὸ γνωρίζετε οἱ ἑταῖροι τοῦ Συνεδρίου τῆς Εἰρήνης— ὅτι οἱ σήμερον παλαίοντες διὰ τὴν εἰρηνοποίησιν, ὑπερπηδῶντες τὰς μεταφυσικὰς θεωρίας τῆς αἰωνιότητος, ἀγωνίζονται νὰ τὸ δράξουν εἰς τὰς χεῖρας των σωματωμένον τὸ ἰδανικόν των, νὰ προσίδουν ἔστω καὶ τὰς πρώτας ἀρχὰς τῆς πραγματώσεώς του εἰς τὴν περίοδον τὴν ὁποίαν διανύομεν ἀκόμῃ θετικώτερον: ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν.

Καὶ σταματῶ πάλιν εἰς τὴν πόλιν τῶν «ἐνδόξων ἀναμνήσεων». Πῶς νὰ παραλίπω ὅτι ἐντεῦθεν ἐξεπέμφθη πρὸ αἰώνων ἀπὸ τὸν ὑπέρροχον ποιητὴν, τὸν ἀπὸ σκηνῆς φιλόσοφον, τοῦ ὁποίου μέχρι τῆς σήμερον παθητικώτατος ἀπηχεῖ εἰς τὴν σφαῖραν τοῦ πνεύματος ὁ στίχος καὶ ὁ θρῆνος, ἡ μολπὴ καὶ ἡ διαμαρτυρία; Εἶναι ὁ εἰρηνολάτρης *Εὐριπίδης*. Ὁχι μισογύ-

νης ἴσως, ὁ δημιουργὸς τῆς Πολυξένης, τῆς Μακαρίας, τῆς Ἀλκήσιδος, τῆς Ἰφιγενείας, ἀλλὰ μισοπόλεμος κατ' ἐξοχήν. Ἐγγραφει, ὅτε τὸ κράτος τοῦ πολέμου τὰ πάντα ἐρημοῦντος, κατασκάπτοντος, ἀναιρέποντος καὶ βεβηλοῦντος ἀπεθνήσκονε τὰς ψυχάς. Ἐξανίσταται κατὰ τοῦ κακοῦ εἰς τὰς «Φοινίσσας», εἰς τὴν «Ἐκάβην», εἰς τὰς «Ἰκέτιδας», εἰς τὰς «Τρωάδας». Κακίζει τὴν σκαιότητα τῶν ἀνθρώπων, οἷτινες θέλουν νὰ πορίζωνται δόξαν διὰ τοῦ ξίφους. «ὦ ταλαίπωροι βροτῶν, τί κτᾶσθε λόγχας καὶ κατ' ἀλλήλων φόνους τίθεσθε;» Μέμφεται τοὺς δήμους τοὺς ἀλογίστως ἐπιψηφίζοντας πολέμους. Τονίζει τὸν ὕμνον τῆς Εἰρήνης, τῆς «προσφιλεσιτάτης εἰς τὰς Μούσας», ὡς τὴν ἀποκαλεῖ καὶ εἰς τὰ διασωθέντα ἀποσπάσματα τοῦ «Κροεφόντου» συμλεύει ἀριστοτεχνικὴν τὴν εἰκόνα της.

«Εἰρήνη, βαθύπλουτε

»Καὶ καλλίστα μακάρων θεῶν!...

»Ἴθι μοι, πότνια πάλιν».

Καὶ ὁ σεπτὸς Βράχος, τὸν ὁποῖον στεφανώνει ὁ Παρθενών, καὶ ἀντικρὺ του ὁ Λυκαβητὸς ἀπότομος, ὁ κατὰ τινα παράδοσιν ἀρχαίαν πεσὼν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς Ἀθηνᾶς ἐδῶ, ὀρίζοντες, βλάστησις, χόματα, λείψανα, πνεύματα καὶ σφύζονται καὶ δρωσιν ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς θεᾶς τῆς Σοφίας. Ἐδῶ τὸ εἶδωλον τῆς Εἰρήνης προσπίπτει εἰς τὰ ὄμματα τῆς φαντασίας μὲ τὸ γόητρον τῆς ξανθῆς Ἀρμονίας, τὴν ὁποίαν ἐδῶ εἶδε νὰ γεννᾶται ὁ ποιητής. Μία τῶν τριῶν θυγατέρων τῆς Θέμιδος, μία τῶν τριῶν Ὠρῶν ἢ Εἰρήνη. Καὶ ἦσαν ἀρχικῶς αἱ Ὠραι, ἦσαν αἱ πλαστικαὶ παρασιτάσεις τῶν ὥραίων ἡμερῶν τοῦ ἔαρος καὶ τοῦ θέρους. Ἡ κανονικὴ καὶ περιοδικὴ ἐμφάνις τῶν ὥραίων ἡμερῶν, μᾶς ἐξηγοῦν οἱ μυθολόγοι, διεγείρει τὴν ἰδέαν τῆς τάξεως τῆς βασιλευούσης ἐπὶ τῆς φύσεως, καὶ τὴν ἰδέαν τῶν νόμων ποὺ τὴν διέπουν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐλατρεύθη ἡ Εἰρήνη ὡς πηγὴ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ πάσης χαρᾶς τοῦ βίου. Τὴν μακαρίαν Εἰρήνην ἀγωνίζεσθε νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐνσαρκωμένην εἰς τὴν πραγματικότητα. Θὰ εἶναι πολὺς ὁ μισθός σας εἰς τὴν κρίσιν καὶ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἱστορίας.

Εὐχόμεθα νὰ γίνουν αἱ Ἀθῆναι, τῆς ὁποίας τὰ ἱερὰ χόματα ἐπατήσατε, σταθμὸς τῶν μᾶλλον ἐπιρρωστικῶν διὰ τὴν ἐξακολούθησιν τῆς εἰρη-

νοποιοῦ ὑμῶν δράσεως, ἐργάται τοῦ Συνδέσμου διὰ τὴν διεθνή εἰρήνην, καθὼς εὐχόμεθα νὰ εἶναι καὶ οἱ Δελφοί, εἰς τῶν ὁποίων τὰ καθηγιασμένα χόματα θὰ τερματίσετε τὸ εὐλαβὲς προσκύνημά σας. Εἰς τοὺς Δελφούς ἐκάλεσε τοὺς πανταχόθεν ἑλληνολάτραις πρὸς μυστηριακά ὑπὸ τὴν εὐλογίαν τῆς εἰρήνης προσκυνήματα ἢ πρωτοβουλία νέου φοιβολήπτου Ἑλλήνος ποιητοῦ. Ὁ χῶρος ἐκεῖ θὰ ἀναζωογονήσῃ ἐντὸς τῶν καρδιῶν σας τὸν ἀμφικτυονικὸν θεσμόν, γενναῖον μουσικὸν προανάκρουσμα, τοῦ ὁποίου μετὰ αἰῶνας ἀρμονικὴ ἐνοργάνωσις εἶναι ὁ Σύνδεσμος ὑπὲρ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης καὶ ἀποκορύφωσις ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν.
